

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

3

2017

41 Kč / 1,70 €

Rok s uprchlíky

Iráčané
ve Slezsku **/6**

Zabránili jsme pogromu

Asif Mall **/8**

Nečtěte Bibli jako kuchařku

Jiří Dohnal **/24**

Pronásledování pro víru

8

Asif Mall

V každé zemi
hledám
Mordokaje

12

**Tlak sílí,
ale církev
roste**

Trendy
posledních 25 let

21

**Chystá se
Awakening Europe**

Do Prahy přijede
Kolenda, Bakerová i Yun

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Život v zajateckém táboře

Vít Šmajstrla

reportáž

6 Všechno, čeho jsme si přáli dosáhnout...

Zdeněk Kašpárek,
Adam Sabala

7 Prorokovat mají obyčejní lidé

Tomáš Dittrich

rozhovor

8 Nebojím se umřít pro evangelium

Asif Mall

téma: Pronásledovaná církev

12 Čím trpí křesťané v dnešním světě

Open Doors

13 Církev a útlak: čtyři způsoby přežití

14 Ve stínu Kremlu

Jiří Hanák

16 Hněv rodiny, vesnice i tajné policie...

Lucie Švábová

můj příběh

18 Ticho ve vězeňské kapli

Jan Drahoš

19 Doklady

Marie Hovorková

ze života církve

20 Internetové zvaní „na večeri“

Miloš Poborský

21 Chystá se Awakening Europe 2017

Tomáš Dittrich

22 Píseň může napsat kdokoli

Johana Dittrichová

z historie

22 Alois Adlof

Robert Hart

nad Biblií

24 Vnější a vnitřní pramen

Jiří Dohnal

recenze

26 Mlčení

Ráchel Bícová

připravujeme

■ **rozhovor: Tomáš Tyc**

□ fyzik, který zkoumá neviditelnost

■ **téma: Jak s lidmi mluvit o Bohu**

■ **Donald Trump – problém, nebo vyslyšená modlitba?**

■ **z historie: Smith Wigglesworth – svědek zázraků**

26

**Mlčení
– recenze filmu**

Šlápnout
na obraz Krista?

ŽIVOT VÍRY

ročník 28 / březen 2017

cena 41 Kč / 1,70 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Lucie Švábová, DiS.

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,
Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Švábová, DiS., Zdenka Brázdlová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů
nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze
zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace
(mj. kompletní ceník včetně množstevních slev)
najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis
také pomocí on-line formuláře objednat.
Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vvh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři.
Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit.
Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články,
které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde,
prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez
písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování
krátkších částí (do jednoho odstavce) možno pouze
s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu
článku a strany). Jednotlivé články možno šířit
prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce
je druhého dne předchozího měsíce.
Později zadané inzertní zadání dle možnosti,
s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzertní odmítnout.
Seznamovací a fundraisingové inzertní
nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce
a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

ani Ty, ani já patrně nemáme osobní zkušenost s tvrdým pronásledováním pro víru. Když jsem v roce 1987 jako zaměstnanec státního podniku sdílel evangelium při stavebněhistorickém průzkumu ve vsi Dobřív, pokřikovaly pak na mě děti „bůh, bůh“ a já jsem si uvědomil, že kdybych měl „smůlu“ a někdo mě udal, mohli by mě vyhodit z práce. Nebyl bych za to ale uvězněn, o mučení ani nemluvě. V době normalizace bylo důvodem tvrdšího pronásledování jiné přesvědčení než křesťanství (křesťané měli problémy hlavně tehdy, když byli zároveň i disidenty).

Ani reformovaní a letniční křesťané, kteří byli u nás pro víru vězněni, nezažili ve velké většině vyšší stupně krutosti. Nejhorší trápení, kterým prošly nedávné generace křesťanů, podstoupili někteří římskokatoličtí aktivisté a intelektuálové v 50. letech. Někteří z nich zaplatili za svou věrnost víře podlomeným zdravím, nebo dokonce životem, například korunní princ (ať nedím přímo král) českých básníků Jan Zahradníček.

Nicméně v našich dějinách najdeme řadu těch, kteří byli kvůli své víře mučeni, ba zavražděni. Nepočítám mezi ně svatého Václava, o jehož víře kromě informací z legend napsaných až pozdějšími generacemi nevím nic, ani svatého Vojtěcha, který měl ideály a byl horlivý, ale byl zřejmě zabit pro své chybné pojetí misie, kdy zbytečně vyvolal konfrontaci s pohany. Zástup českých a moravských mučedníků začíná v Husově době (ještě před Husovou smrtí) a pokračuje přes starou jednotu bratrskou do doby pobělohorské. Tvrdé pronásledování nekatolíků ukončil toleranční patent až dlouhých 160 let po Bílé hoře. Pak sice zákony i společnost na bývalé tajné evangeliky minimálně do polky 19. století pohlížely jako na osoby druhé kategorie, ale ti si přece jen významně polepšili – už jim nešlo o život.

Jaké hrozí pronásledováním křesťanům největší nebezpečí? Kupodivu to nejsou falešná učení. V obdobích tvrdého pronásledování většinou k herezím nedochází. (Pokud ano, tak to bývá způsobeno dlouhodobým nedostatkem Bibli.) Vysvětlují si to Boží přítomností v pronásledované církvi. Lidé, kteří si drží zadní vrátka, nezakotvení, Bohu plně nevydaní, totiž nemají motivaci v pronásledované církvi setrvávat. Obavy o pohodlí a bezpečí je vedou k tomu, že církev opouštějí a odpadají. To v dobách svobody církev nabere víc lidí, pro které následuje poslání evangelia až za možností se realizovat, prezentovat a vymezovat. Protože jim jde o vlastní cestu, protože se chtějí cítit mesiášsky, protože kladou důraz na své názory a poznání, protože s ostatními nechtějí hledat shodu a podřizovat se, protože jim záleží na jejich uplatnění víc než na prospěchu církve.

Největším ohrožením pronásledovaných křesťanů (když pomínu hrozbu, že v utrpení či strachu zapřou Krista) je, jak jsem postupně překvapen zjišťoval, reptání vůči Bohu, a někdy dokonce i tvrdé výčitky vůči jeho osobě. Některé takové úzkosti popsal Richard Wurmbrandt, který pro Krista nepředstavitelně trpěl během dlouhých let strávených v komunistických žalářích. Některé věci, které napsal, určitě nejde pokládat za hodné následování. Spíš jsou to příklady odstrašující. Realitou ale je, že takové věci procítal a prožil Bohu naprosto

věrný člověk, muž, který ukázal, že víra dokáže přetrvat cokoli.

Když se podíváš do Písma, zjišťuješ, že obdobné problémy s Bohem, s jakými se potýkal Wurmbrandt, měli už Jób a Jeremjáš. Jde zřejmě o zákonitost u krutého pronásledování. Mučení křesťané se k Bohu někdy/často(?) nechovají pokorně. Nalézají se ve zvláštní poloze mezi

Mezi odevzdáním a rouháním

poslušností s hlubokým vědomím závislosti a mezi obviňováním Boha z toho, že je k nim nespravedlivý. Takové dva postoje nelze logicky skloubit, ale zkušenost přesto říká, že u pronásledovaných křesťanů spojeny bývají.

O tom, že jako křesťané všechno pronásledování a utrpení hravě vydržíme, se v Písmu nepíše. To, co tam čtu, ve mně vyvolává úzkost. Ježíš o posledních dnech uvedl: „Neboť tehdy bude velké soužení, jaké nenastalo od počátku světa až do nynějška, a nikdy již nenastane. A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebyl by zachráněn žádný člověk; ale kvůli vyvoleným budou ony dny zkráceny.“ (Mt 24,21–22) Tím říká, že to nakonec dopadne dobře, ale zároveň nás nenechává na pochybách o tom, že křesťanům bude před koncem věků těžko, přetěžko.

Kdy přijde konec, nevíme. Víme jen, že nastane velmi brzy. Co pro nás ale uvedené souvislosti znamenají prakticky? Pár let se pravidelně modlím za pronásledované křesťany. Chtěl jsem napsat „už pár let“, ale správnější by bylo uvést „teprve pár let“. Než se začnu modlit za své nejbližší, se Bohu snažím připomenout jeho pronásledované. Největší starost si dělám o křesťany v Severní Koreji. Nerozumím tomu, proč Bůh tak dlouho nezasahuje. Vím jenom, že se musím modlit dál, a možná naléhavěji.

Od doby, co se za své pronásledované bratry a sestry modlím, mi také došlo, jak hluboké, jak devastující, jak nebezpečné pro ně ty kruté zkušenosti jsou.

A ještě zmíním druhou praktickou věc. Během vyučování o posledních dnech nedlouho před svým ukřižováním Ježíš učedníkům kromě z Matouše citovaných nabádavých slov poradil: „Bďte a prostě v každý čas, abyste měli sílu uniknout všemu tomu, co se má stát, a postavit se před Syna člověka.“ (L 21,36) Svými modlitbami, přesnější častými modlitbami, můžeme yo osobně pro doby krutého pronásledování, které v posledních dnech zachvátí celý svět, získat Boží pomoc.

Teprve pronásledování ukáže, co v nás skutečně je. To hlavní, co ukáže, bude, že bez Boží pomoci jsme ztraceni.

Tomáš Dittrich

Život v zajateckém táboře

Kde budeme, když přijde Pán?

Vít Šmajstrla

Před léty jsem četl knihu Ve stínu vycházejícího slunce, v níž misionářka Darlene Roseová mj. popisuje svůj několikaletý pobyt v japonském zajateckém táboře. Ženy v táboře žily ve velmi těžkých podmínkách, hlídány japonskými dozorci. Dělalý, co mohly, aby přežily a svůj pobyt si usnadnily – sháněly jídlo, kde se dalo, organizovaly život co nejspesitelněji, navzájem se podporovaly. Některé ze zajatkyň ve snaze pobyt si ulehčit začaly spolupracovat s dozorci: Některé výměnou za různé výhody donášely na ostatní, některé s dozorci spaly. V roce 1945 se začala blížit porážka Japonska a osvobození tábora americkou armádou. Hluboce mi utkvělo v paměti, jak se všechny zajatkyň na svobodu těšily a vyhlížely ji – až na ty, které si se svými vězniteli „zadaly“; ty hleděly na vyhlídku svobody s nejistotou a obavami.

Zajatecký tábor můžeme chápat jako určitou paralelu k tomuto světu – svět „ve zlém leží“, vládcem světa (velitelem zajateckého tábora) je Dábel. Drží své zajatce ve tmě a dezorientaci, ve strachu a pod vlivem ohlupující propagandy. Bůh (vládce svobodného světa) se s touto situací nikdy nesmířil – vždy bylo možno zaslechnout střípky zpráv ze svobodných rozhlasových stanic, noví zajatci přinášeli čerstvé zprávy z fronty. A když se naplnil čas, rozhodl Bůh o rozhodujícím úderu – vyslal do tábora svého syna. Celý svobodný svět šokovaně sledoval, jak syn Nejvyššího prochází branou zajateckého tábora – beze zbraně, bez ochrany, bez privilegií, vybaven pouze pravdou a silou svého přesvědčení.

Odbojové hnutí

A jeho „výsadek“ do temnoty lágru byl po všech stránkách úspěšný: V rozhodujícím střetnutí porazil Zlého a v táboře založil síť odbojových buněk. Pravdivé informace o životě „venku“ zapůsobily v táboře jako paprsky slunce

v temné jeskyni: Mnozí prohlédli, pochopili, pozvedli hlavy a zapojili se „do odboje“ – tak vznikla církev.

Ježíš v 16. a 17. kapitole Janova evangelia „projednával“ se svými učedníky a s Otcem poslední záležitosti před svým odchodem. Chystá se totiž po naplnění své mise „opustit tábor“ a vrátit se domů. Jeho následovníci jsou vydešení. Co si bez něj počnou? Ano, poznali už pravdu a mnohému se naučili, ale i tak v nich hlodá nejistota: Zvládnou to bez něj? „Nevychutná“ si je teď Zlý o to vydatněji, že jejich Mistr už s nimi nebude? „Pane, nechceš nás raději vzít s sebou?“ ptají se v duchu. Ale Ježíš se modlí: „Již nejsem v „táboře“, ale oni jsou v „táboře“, a já jdu k tobě. ... Neprosím, abys je vzal z „tábora“, ale abys je zachoval od zlého...“

Ano, musejí se s tím smířit – nyní ještě nemohou svého Mistra následovat, nyní je s sebou na svobodu ještě nebere. Ano, budou ho následovat, ale později.

V temnu lágru tedy vzniklo něco nového – buňky odporu, společenství lidí, kteří do tábora už vlastně nepatří, i když tam ještě musejí žít. Zatím skrytí, ale reálně jsou již občany svobodného světa venku. Jejich vládcem už není ten Zlý vrchní dozorce, ale Král svobodného světa.

krátce

◆ **Kauza Jašek: Co sleduje Petr Pelikán?** Český křesťan, humanitární pracovník Petr Jašek, který byl v prosinci 2015 zadržen v Súdánu, byl 29. ledna odsouzen

k 20 letům odnětí svobody a k pokutě 100 000 soudánských liber (asi 400 000 Kč) za údajnou špiónáž, šíření pomluv, rozseávání nenávisti, nelegální vstup do země a focení vojenských budov. Výše trestu v podmínkách soudánského vězení prakticky znamená rozsudek smrti, jak uvedl český europoslanec Tomáš Zdechovský. Dva místní s Jaškem uvězněni pastoři byli odsouzeni na 12 let, třetí byl osvobozen.

„Výše trestu je obrovským šokem i pro evropskou diplomacii, protože z jedné strany pochopili, že trest za špiónáž bude úplně zrušen“, uvedl Zdechovský. „V nejbližších dnech by se měla uskutečnit společná schůzka, kde se budou řešit další kroky, protože ochrana lidských práv je klíčovým tématem pro další spolupráci mezi EU a Súdánem.“

Podle české diplomacie jsou obvinění neodůvodněná, a bude-li potřeba, pojedou do Súdánu jednat přímo ministři zahraničí Lubomír Zaorálek. Ten chce apelovat na prezidenta Umar al-Bašira, aby Jaškovi udělil milost.

Je zajímavé, jak případ veřejně komentoval arabista a bývalý honorární kon-

zul v Súdánu (a nevlastní bratr současného ministra spravedlnosti) Petr Pelikán. Podle něho je Jašek „náboženský fanatik“, který „chce být mučedníkem“. „Pokud vím, tak mohl být vyhoštěn bez procesu, ale trval na tom, že chce, aby proběhl proces“, řekl Pelikán pro ČT24. V televizi už ale nedodal informaci, kterou sám v listopadu uvedl pro Deník.cz – že podmínkou propuštění mělo být, že Jašek předá vyšetřovatelům své „kontakty“. Jinými slovy, že vydá křesťany, s nimiž se setkal, na milost a nemilost soudánským represivním složkám. To na Jaškovo rozhodnutí vrhá výrazně jiné světlo.

V rozhovoru pro Blesk.cz pak Pelikán zmínil: „Vůbec nikde se neobjevuje, co je vlastně za organizaci ta církev Hlas mučedníků, která stojí za aktivitami pana Jaška. ... Docela by mě zajímalo, co je to za sektu.“ Pan Pelikán je o případu dobře zpraven, takže nejspíš ví, že Hlas mučedníků není církev, a už vůbec ne sekta. Zřejmě se tedy svou poznámkou snažil veřejné mínění zmanipulovat v Jaškův neprospěch. Můžeme se pouze dohadovat, nakolik bylo toto jeho jednání ovlivněno jeho soudánskými kontakty a tím, že on sám je praktikujícím muslimem.

◆ **Role maminky je „genderově stereotypní“.** Bouřlivou diskusi vzbudil v lednu facebookový příspěvek filmového režiséra Víta Klusáka. Pohoršoval se v něm nad básničkou z čítanky pro žáky prvního stupně. „K čemu jsou holky na světě? Aby

z nich byly maminky, aby se pěkně usmály na toho, kdo je malinký...“ rýmuje v ní Jiří Žáček.

Na básničku se snesla vlna kritiky za to, že ženy automaticky staví do role matek, diskriminuje bezdětné ženy a vnučuje dětem stereotypní, dnes už nepravdivý obraz světa. Do debaty se vložilo i ministerstvo školství, které připustilo, že básnička není genderově neutrální. Do čítanky zařazena být může, ale učitel by měl dětem vysvětlit záměr autora a uvést ji do kontextu.

Jiří Žáček kritiku odmítl. Podle svých slov se dokonce považuje za feministu, „jen jiného druhu než ty genderové džihadistky“, které ho osočovaly. Básničkou chtěl prý jen vyjádřit myšlenku, že dítě by mělo mít milující matku.

K tématu se vyjádřilo i několik známých osobností. Například Václav Klaus ml. svůj komentář na serveru Novinky.cz zakončil výzvou: „Braňme normální svět!“ Otázkou ovšem je, co je dnes „normální“. Žijeme totiž v hyperkorektní době, kdy černoch už není černochem, žena není ženou a rodina přestává být rodinou.

Na konci ledna proběhla médii dokonce zpráva o tom, že Britská zdravotnická asociace doporučuje svým zaměstnancům používat místo pojmu „nastávající matka“ označení „těhotný člověk“. Chce se tak vyhnout případné urážce těhotných transsexuálů. V loni vydaném Průvodci pro efektivní komunikaci mj. také nedoporučuje používat řazení kolonek v pořadí

pan – paní – slečna. Prý to příliš evokuje mužskou nadřazenost.

◆ **Kardinál Vlk má rakovinu.**

Po dlouhé době přetrvávajících zdravotních potíží lékařů bývalému českému primasovi řkc diagnostikovali rakovinu plic s metastázami v kostech. Nyní ho čeká chemoterapie. V lednu to oznámil na svých webových stránkách, kde se mimo jiné píše: „Diagnózu přijal v klidu, a když mu ji sdělovali páni profesori, byl to on, kdo je podepíral a ujišťoval, že je na správné cestě, protože už vícekrát se mu zdálo, že odejít, tam“ je to nejspřávnější řešení.“

Kardinálu Vlkovi mj. telefonoval papež František, který ho ujistil o svých modlitbách.

◆ **Etické dílny mají zelenou.** Preventivní vzdělávací programy Etické dílny dostaly v prosinci 2016 od ministerstva školství certifikaci na pět let. Vyškolení lektori se interaktivní formou snaží v dětech rozvíjet pozitivní vlastnosti a sociální dovednosti a ukazovat jim křesťanské etické principy. Mluví s nimi o životních hodnotách, učí je se správně vyrovnávat s tím, co prožívají, snaží se posilovat jejich zodpovědnost v oblasti financí, práce nebo partnerství a předcházet např. šikaně nebo experimentování s návykovými látkami. Etické dílny zatím působí jen v několika krajích, vyskokuji ale nové lektoři a plánují svou činnost rozšiřovat.

Polopropustná membrána

Vztah církve a světa je jedním z důležitých témat Nového zákona. Napětí plynoucí z toho, že jsme „ve světě, ale nejsme ze světa“, je permanentní. Když Ježíš vyhlásil „nábor do království Božího“, vyvolal v zajateckém táboře po-zdvižení. Skrytí občané Božího království jsou jakými „vnitřními emigranty“ – musejí tam žít, ale fakticky tam již nepatří – jejich vnitřní zrak je upřený ven.

Zlý velitel tábora nedokázal zabránit vzniku církve, nemá ani pravomoc všechny její příslušníky zabít, ale nevzdává se. Vzteky bez sebe vyvíjí úsilí k tomu, aby své zajatce získal na svou stranu. Dozorci dostávají jasné pokyny a Ďáblova operace „Ježíši, vrať mi zpět mé poddané“ se rozbíhá.

To již popisujeme dobu, ve které žijeme. Fronta je za humny, vysvobození se blíží, ale zároveň Zlý vyvíjí horečnou aktivitu, aby do církve pronikl, rozvrátil ji a získal zpět, co mu dříve patřilo – tedy nás.

Církve jako měňavka ve špinavém rybníku – je obklopena polopropustnou membránou, která přesně reguluje, co může dovnitř a co ne. Do-

vnitř mohou živiny (v tomto světě pracujeme, dýcháme jeho vzduch a jíme jeho potraviny), ale vše toxické musí zůstat venku. Jakákoliv „kontaminace“ nečistotami ze světa působí buňce – křesťanovi i církvi – poškození či smrt.

Zachovávat se neposkvřenými od světa (Jk 1,27) je našim klíčovým úkolem. Ďábel používá lži a svody, žádosti očí a těla a starosti života, aby jimi atakoval hradby a pronikl dovnitř. Obchází jako řvoucí lev a hledá nepozorné, lehkomyšlné a nezodpovědné křesťany, aby je zlákal zpět. Běda těm, které zastihne nepřipravené. Jestliže totiž ti, kteří již unikli poskvřením světa, se do nich znovu zapletou, dopadnou katastrofálně (2Pt 2,20). Milovat svět a přátelit se s ním je extrémně rizikové – *kdo miluje svět, láska Otcova v něm není* (1J 2,15), kdo se přátelí se světem, stává se nepřítelem Božím a je nazván cizoložníkem („souloží“ se světem).

Táborová propaganda, Ďáblův pohled na svět a jeho hodnotový systém (prosadit se, užít si, vlastnit, mít nárok) se snaží atakovat církev a srdce křesťanů. Křesťanská manželství a výchova dětí se od světských přestávají lišit, křesťané tráví na internetu a u televize stejně množství času jako nevěřící, nečistota nikoho neděší. Stejně dovolené, stejné

koníčky, stejné zacházení s penězi. Membrána propouští...

Nečekaná návštěva

Když jsem před pětaticeti lety začal chodit se svou manželkou, byli jsme do sebe nesmírně zamilovaní. Jednou jsem odjel dělat zdravotníka na lyžařský kurz do Jeseníků. Bylo to na poměrně odlehlejší místo na konci horského údolí. Psal jsem Janě zamilované dopisy, ve kterých jsem líčil, jak mi chybí. A ona se pak jednou „bez varování“ vypravila mě navštívit. Zastávka byla čtyři kilometry daleko, na druhé straně kopce, autobus ji tam vysadil večer – zbytek cesty musela dojít pěšky. Šla přes les, všude sníh, velký mráz a tma.

Když dorazila do vesnice, byla bledá zimou a strachem. Začala mě hledat a brzy mě také našla – víte kde? V baru u piva. Seděl jsem tam vysmátý, růžolící, spokojený. Když se otevřely dveře a v nich jsem uviděl svou milovanou, roztrásenou a bledou, spadla mi čelist. Jak trapně působilo mé „Jé, miláčku, moc jsi mi chyběla!“ Nebyla to pravda a ona to jasně viděla. Rozumějte – nebyl jsem jí nevěrný a dát si pivo není hřích, ale přesto: Kde nás najde Ježíš, až se náhle objeví ve dveřích?

MUDr. Vít Šmajstrla je starším KS Ostrava.

◆ Papež gratuloval Trumpovi.

„Srdečně vám blahopřeji a ujišťuji vás, že se modlím k všemohoucímu Bohu, aby vám dal moudrost a sílu k výkonu vašeho úřadu,“ napsal papež František Donaldu Trumpovi 20. ledna u příležitosti převzetí prezidentské funkce. „Modlím se, aby vaše rozhodnutí byla vedena duchovními a etickými hodnotami, které utvářely dějiny amerického lidu i národní úsilí o prosazování práv na lidskou svobodu a důstojnost po celém světě.“

Jeho slova jsou zřejmě především přáním a modlitbou. O Trumpovi a jeho politice se totiž papež v minulosti nevyjádřil příliš lichotivě: „Člověk, který pomýšlí jen na stavění zdí a ne na stavění mostů, vinný křesťan,“ řekl papež na adresu prezidentského kandidáta Ioni v únoru. Reagoval tak na Trumpův záměr postavit zeď na mexicko-americké hranici.

V podobném duchu pokračoval i letos v lednu po Trumpově inauguraci. Podle Českého rozhlasu prý v rozhovoru pro španělský list El País varoval před populismem, izolací národů a upínáním se k nejhrůznějším zachránčům a „spasitelům“. Zjevně tak reaguje právě na zvolení Trumpa prezidentem, přímou o něm se však již vyjadřuje zdrženlivě: „Teprve až uvidím, co podnikne, utvořím si názor.“

Naděje se při inauguraci ozývala i ve slovech evangelisty Franklina Grahama. Svůj projev zahájil slovy: „Pane prezidente, v Bibli je deště symbolem Božího požehnání. A přesto začalo, zrovna když jste vystoupil

lením byla Boží vůle. Nezbyvá než se modlit a doufat spolu s ním.“

◆ Trump zakázal financování potratů.

Krátce po nástupu do úřadu zablokoval nový americký prezident použití federálních peněz na podporu zahraničních nevládních organizací, u kterých existuje jakákoli spojitost s interrupcemi. Kritici to vnímají jako zpátečnický krok a varují, že o peníze přijdou i organizace, které o potratech jen poskytují informace. Nebudou tak mít finance na aktivity, které s potraty nesouvisí – např. léčbu AIDS.

Trumpovo rozhodnutí není nečekané. S nařízením poprvé přišel republikánský prezident Ronald Reagan v roce 1984 a od té doby je střídavě rušeno a obnovováno podle toho, zda v Bílém domě vládne demokrat nebo republikán.

Republikán Trump plní předvolební sliby i v jiných oblastech: Začal s přípravou stavby zdi na hranicích s Mexikem, vydal pokyn k deportaci imigrantů pobývajících na území USA bez povolení a dočasně uzavřel americké hranice pro občany sedmi převážně muslimských zemí. Na 120 dní také zastavil celý program přijímání

uprchlíků ze zahraničí. Chce zavést přísnější prověrky příchozích a snížit tím riziko teroristických útoků. Odpůrci vnímají tato opatření jako „neamerická“ a neustavní.

◆ Recept na dobré manželství

nabídl asi 120 akcí pořádaných ve více než 50 městech Česka registrovaných v rámci Národního týdne manželství (NTM). Kromě toho proběhly i desítky akcí neregistrovaných. NTM se u nás ve valentýnském týdnu (letos 13.–19. 2.) konal již po jednaté. Záštitu nad ním přijal ministr zemědělství Marián Jurečka. Na zahajovací tiskové konferenci vystoupili kromě Jurečky europoslankyně Michaela Šojdřová, emeritní plzeňský biskup František Radkovský, několik odborníků-psychologů a populární kuchař Filip Sajler.

„I podle současného občanského zákoníku je manželství trvalý svazek muže a ženy a jeho hlavním účelem je založení rodiny, řádná výchova dětí a vzájemná podpora a pomoc,“ uvedla Šojdřová. „Význam iniciativy NTM je v tom, že manželství zasazuje do kontextu rodiny. Manželství je důležitá instituce – pro nás manžele, ale především pro děti a širší společnost, kterému dává pocit jistoty a perspektivy. Protože vím, jak velkým tlakům musí rodina a manželství odolávat, vítám aktivity, které nabízejí pomoc.“

◆ Evangelizace muslimů a přístě-

hovačů. Koncem roku se na několika místech Německa objevil billboard v arabštině

s textem „Přijmi Krista a zůstaň v Německu“. Náboženští představitelé německých muslimů jsou nespokojeni. Obávají se, že by se jejich potenciální „farníci“ z řad emigrantů, kteří nejsou dost uvědomělými muslimy, mohli nechat zlákat. Odpadnutí od islámu se podle muslimského práva šaría trestá smrtí, takže jde z pohledu islámu o billboard velmi negativní. Nespokojeni by ale měli být také němečtí křesťané. Zatímco křesťané mají chtít pomáhat muslimům k tomu, aby se s Kristem setkali, měli by ale muslimy ve věci konverze motivovat poctivě, poukazem k věčným, nikoli k časným výhodám. Výzva na zmíněném billboardu je kvůli nabídce azylu ostudná a muslimům zastírá podstatu evangelia.

◆ Odešel další letniční vedoucí.

Nedlouho po Rudolfo Bublikovi zemřela další pionýrská osobnost české Apoštolské církve, Peter „Pavel“ Kocur. Rodem Slovák za-

ložil v Praze ilegální letniční sbor. Rád vzpomínám na svou návštěvu na shromáždění v jejich smíchovském bytě v době normalizace.

Na bohoslužby tam chodilo i přes sto lidí. Kromě Prahy se Kocur věnoval šestnácti dalším sborům v Čechách. Po pádu totality se zaměřil na bezdomovce a imigranty za prací. Sloužil také ve věznicích. Zemřel 29. 12. 2016 ve věku nedožitých 78 let.